

Pokoj a dobro

Katolícky časopis farnosti Markušovce
Ročník 13 Číslo 1 Marec 2011

Krížová cesta pred markušovským hradom (Foto: Peter Lazor)

Dialóg s Bohom, so sebou a s blíždymi

Začal sa Veľký pôst, čas milostí či mocný čas Ducha, dar kráčať skutočne po Božích cestách. A je to skutočne dar, Boží dar nám, ktorý nám pomáha priblížiť sa znova o krok bližšie k nebeskému kráľovstvu. Ježiš nám pre tento čas prípravy na Veľkú noc ponúka tri prostriedky pre každého, kto sa chce duchovne obnoviť. Je to almužna, modlitba a pôst. Tieto tri prostriedky kvalifikujú náš vzťah k iným, k Bohu a k sebe samým. Almúžna znamená otvoriť naše srdce charite - nezištnej láske, vedieť sa zriecť niečoho, čo je naše; obetovať svoj čas, talent a schopnosti tým, čo stoja vedľa nás; stať sa blízkou a darovať útechu a odvahu tomu,

kto je možno sám, chorý alebo sa nachádza v nejakej ťažkej životnej situácii; dobrovoľne sa ponúknuť do služby vo farnosti; napomôcť urovnať rozbité a narušené vzťahy. Druhý prostriedok je modlitba. Zvyčajne sa nachádzame v dvoch situáciách; prvou je tá, ktorá nás vedie k tomu že máme k modlitbe vzťah spojený s každodennou rutinou; t. j. odrecitovať modlitbu bez zainteresovania srdca. Modlitba je však intímny dialóg s Bohom, rozhovor s ním, je to cesta žiadania útechy, pomoci, ochrany a milosti. Tretím prostriedkom je pôst. Je dobré, ak si každý z nás sám pre seba nájde najvhodnejšiu formu pôstu, ktorá najlepšie zodpovedá

jeho osobnej situácii. Musíme mať na zreteli skutočnosť, že pôst je zrieknutie sa niektorých vecí alebo niečoho kvôli pochopeniu potreby Boha v našom živote. Zrieknime sa teda našich zlovykov, nerestí, prílišného zotrývania pred televízorom, počítačom, zábavy, klebetenia, ohovárania, posudzovania ľudí či nevhodného zaobchádzania s blíždymi.

Začnime od našich najbližších. Venujme viac času možno práve modlitbe, čítaniu a meditovaniu Božieho slova, dialógu s ľuďmi v našej blízkosti, s tými, čo sú núdzni... Aby toto všetko prispelo k nášmu duchovnému rastu.

Marek Ondra, kaplán

Čo pre nás znamenajú ...

Ondrej
Švančara
čítaj str. 5

Revízia trestného ...

Ján
Duda
čítaj str. 6-7

Čas letí ...

Lýdia
Bušovská
čítaj str. 9

Milí čitatelia!

Zážitky z detstva spojené s detskou zvedavosťou majú svoje čaro. No častokrát i svoje ďalekosiahle následky. K nim bezpochyby patrí zimné korčuľovanie na zamrznutom potoku či rieke.

Z podvedomia sa vynára rodičovský výstražný prst – nechod príliš blízko ku kraju! Tenký ľad je zradný a môže sa stať nešťastie. Áno, deti to tušia, no napriek tomu mnohí skúšajú, koľko sa ešte dá ísť. A keď ľad začne praskať, treba rýchlo odskočiť. Stáva sa však, že nie vždy sa podarí odskočiť včas... Za zdanlivo bezpečnou hrúbkou ľadu sa totiž skrýva „zamaskovaná“ nástraha.

Hľadanie hraníc – čo, koľko, ako a kedy ešte áno a čo už nie. Lákavé, vzrušujúce, plné pochybností, ale aj nebezpečné. Na čo mám ešte právo a čo mi už nepatrí. Kde je hranica kresťanskej lásky a kde už začína jej zneužívanie. Dokedy pokorne a milosrdne ustupovať a kedy sa „biť“ za svoju spravodlivosť. Kde končí pokora a kde začína naivita. Filozofické otázky s náročnými odpoveďami. Ich hľadanie je súčasťou celoživotného zápasu.

Boží výstražný prst hovorí – nechod, nepribližuj sa k zlu, nepúšťaj sa do toho. A my, božie deti, skúšame, hľadáme, koľko sa ešte môžeme k nebezpečenstvu, nazývanému hriech, priblížiť. Čo ešte poslúži k dobru a čo nás už bude ťahať na dno.

Niektorí tvrdia – ešte áno, iný na tú istú situáciu – už nie.

Záleží na citlivosti svedomia. Začíname pôstne obdobie. Počas neho sa budeme usilovať očisťovať nánosy zla v našom srdci – modlitbou, pôstom, almužnou, skutkami pokánia... Čím bude naše úsilie úprimnejšie, intenzívnejšie a dôkladnejšie, tým viac sa bude naše svedomie skvieť čistotou. A také svedomie nám potom v každej životnej situácii jasne ukáže, kde je krehkosť hranice medzi dobrom a zlom. Úprimná túžba spoznať ju, spojená s modlitbou a prosbou o požehnané myšlienky, slová a skutky prinesú dobré ovocie. Božie ovocie.

Prajem nám všetkým zmysluplný pôst, na konci ktorého budeme zberať úrodu dobrého ovocia pre náš ďalší život.

Monika Hodnická, šéfredaktorka

zdravotnícke okienko

Aká ja dnešná Moskva? Jednoducho „New York“ Východu

Moskvu som navštívila pracovne koncom januára. Cieľom bola návšteva niekoľkých detských polikliník a nemocníc v hlavnom meste. Bol to pre mňa zážitok vskutku unikátny, a to nielen po pracovnej stránke. Moskva v súčasnosti už nie je veľkomestom, ale tzv. megapolisom. Má okolo 15 miliónov obyvateľov a ďalšie milióny dochádzajú do práce z podmoskovskej oblasti. Už dávno stratila svoju disciplinovanú socialistickú podobu a pre svoju koncentráciu populácie je vyhľadávaným terčom severokaukazských teroristov. Už prilet do Moskvy bol dobrodružný. Práve v čase priletu bol v Moskve teroristický útok, našťastie na inom letisku. V dnešnej Moskve vládne nelútostný kapitalizmus. Po socializme tu pretrvala už len prebujnená byrokracia. „Verchuška“ si však svoj vplyv a koncentráciu moci starostlivo pestuje naďalej. Bez odobrenia či nariadenia vrchnosti v Moskve nevybavíte vôbec nič. Podnikateľskú dôslednosť vyspelého Západu pocítite len v súkromných nemocniciach. Tie sú špičkovito zariadené, pôsobia útulným a čistým dojmom a medzi riadkami sa skrýva precízna organizácia práce. Je samozrejmosťou, že prácu na poliklinike organizuje recepcia, ktorá naviguje pacientov a zaisťuje plynulú prevádzku bez prestojov. Všade je pravidlom šatňa pri vstupe na polikliniku, mimochodom veľmi praktická hlavne v zimných mesiacoch. V Moskve majú i špičkové nemocnice na úrovni „hviezdičkových“ hotelov. Pri vstupe narazíte na prísnu súkromnú bezpečnostnú službu. Náladu vám zdvihne relaxačná hudba v živom podaní harfistky, ktorá sa počúva aj vo výťahoch. Objednávať sa na vyšetrenie môžete aj on-line cez internet. Súkromné polikliniky však v podstate vykonávajú prácu na úrovni našich praktických lekárov pre deti a dorast. Dostupné sú

i niektoré pediatrické špecializácie. Tých najťažších pacientov však stretnete len v štátnych univerzitných nemocniciach. Historické a muzeálne objekty takýchto nemocníc sú však vybavené prístrojmi na úrovni doby. Navyše tu stretnete erudovaný odborný personál, ktorý má očividne svoju prácu rád i napriek nízkemu finančnému oceneniu. A ešte jedna maličkosť, vo väčšine zariadení sme nesmeli fotografovať.

Na históriu a pamiatky žiaľ neostalo veľa času. Červené námestie je stále červené až na skutočnosť, že v známom GUME už nepredávajú ruský tovar a matriošky, ale luxusný tovar vychytených svetových značiek. Lenina môžete v mauzóleu navštíviť aj dnes. Musíte sa však podrobiť prísny bezpečnostným opatreniam. Doprava v Moskve je dobre organizovaná. Najvýhodnejšie je cestovanie metrom.

Moskva je drahé mesto. Dôchodcovia majú o 20% vyšší dôchodok, než zvyšok Ruska. Má však už aj vrstvu bohatých či skôr zbohatlíkov. Bežný Moskovčan si nemôže kúpiť byt, pretože bývanie je tu drahé. Na uliciach však prevládajú drahé limuzíny. Návšteva reštaurácie je pre Moskovčanov zriedkavá. Sú príliš drahé. Bežná cena hotelov sa pohybuje na úrovni 300 Eur za noc. Pravoslávne chrámy sa zaplnili veriacimi.

A ešte jeden postreh. V metre či trolejbusoch namiesto konzumných reklám vychytených firiem upriete svoj pohľad na kultúrne inšpirácie, citáty, knihy, divadelné predstavenia, filmy. Aj touto formou, aj keď nielen tou, pestujú v cestujúcich citlivosť ku kultúrnym hodnotám a k rodnému Rusku. Tento lokálny patriotizmus v čase sekularizácie i napriek kapitalizmu pestuje a vychováva ľudí k úcte a hrdosti na všetko, čo je ruské.

Jana Virčíková, lekárka

FARSKÁ PASTORAČNÁ RADA

1. Povaha a úloha farskej pastoračnej rady (FPR)

1.1. FPR je poradný zbor veriacich farnosti, ktorý má svoje oprávnenie v Kódexe Kánonického Práva (KKP) (kán. 536) a ktorého cieľom je, aby „veriaci spolu s tými, ktorí sa na základe svojho úradu zúčastňujú vo farnosti pastoračnej starostlivosti, majú poskytovať svoju pomoc pri rozvíjaní pastoračnej činnosti“.

1.2. FPR má vždy poradný hlas (kán. 536 § 2) a platia pre ňu nižšie stanovené normy.

1.3. Vo farnosti je jedna FPR, ktorá napomáha pastoračnej práci miestnej Cirkvi.

2. Zloženie FPR

2.1. Počet členov FPR má byť podľa počtu veriacich, ale najmenej päť.

2.2. FPR sa skladá z členov: úradných, menovaných, zvolených a delegovaných.

2.3. Úradní členovia: farár a zástupcovia kňazov činných v pastoračnej službe.

2.4. Menovaní členovia: jeden z cirkevných zamestnancov. Menuje ho farár.

2.5. Volení členovia: musia tvoriť nadpolovičnú väčšinu.

2.6. Delegovaní členovia: jeden zástupca reholí pôsobiacich vo farnosti.

3. Člen FPR má spĺňať tieto podmienky:

a/ Musí byť katolíkom. b/ Musí mať svoje trvalé bydlisko vo farnosti. c/ Aktívne sa zúčastňuje na živote farnosti. d/ Nie je čiastočne ani úplne pozbavený svojprávosti. e/ Podľa KKP nie je vylúčený z eucharistického spoločenstva. f/ Prijal sviatosť birmovania a plní si svoje krstné záväzky. g/ Dovršil 18. rok života.

4. Členstvo vo FPR vzniká: zaujatím úradu, menovaním, voľbou a delegovaním.

4.1. Členom FPR sa stane prijatím dekrétu od farára.

4.2. Členovia FPR majú povinnosti a práva odo dňa schválenia celej FPR.

4.3. Členstvo vo FPR, okrem farára a zástupcu kňazov činných v pastoračnej službe je na päť rokov. Po uplynutí tejto doby môže byť každý člen

opätovne zvolený, alebo menovaný.

4.4. Ktoréhokoľvek z členov FPR, ktorý sa nezúčastnil štyroch po sebe nasledujúcich stretnutí bez patričného vysvetlenia možno pokladať, že odstúpil.

4.5. Člena FPR možno pozbaviť členstva, ak sú na to závažné dôvody. Urobí tak farár po porade s celou FPR.

4.6. Uprázdnené miesto sa doplní spôsobom, akým vzniklo. (viď bod 5)

5. Orgány FPR

5.1. Predseda. Je ním vždy miestny farár.

5.2. Tajomník. Zhotovuje všetky potrebné písomné doklady, pri stretnutiach píše zápisnicu, ktorá podlieha dekanskej vizitácii.

6. Výkonné orgány FPR

6.1. Na realizovanie pastoračných programov si FPR vytvára sekcie.

6.1.1. Organizačno-hospodárska sekcia. Stará sa o poriadok v kostole, výzdobu a organizovanie potrebných prác vo farnosti.

6.1.2. Charitatívna sekcia. Stará sa o duchovné a hmotné potreby chorých a núdzných.

6.1.3. Liturgická sekcia. Stará sa o liturgický život vo farnosti.

6.1.4. Katechetická sekcia. Stará sa o katechetickú činnosť vo farnosti, katechizáciu detí, mládeže a dospelých.

6.1.5. Pastoračná sekcia. Pripravuje a rozmnožuje materiály pre potreby farskej pastoračnej činnosti. Riadi činnosť farskej knižnice, stará sa o nástenky a podobne.

7. Porady

7.1. Porady sa majú konať štyrikrát do roka.

7.2. Porade predsedá farár, alebo ním poverený kňaz.

7.3. Farár je zodpovedný určiť termín a program porady. Ostatní členovia môžu pridať ďalšie body programu.

7.4. Krátky čas každej porady má venovať modlitbe a úvahe nad vybraným textom Božieho slova.

7.5. Na porade musí byť prítomná aspoň polovica členov.

7.6. Mimoriadnu poradu zvoláva predseda alebo na požiadanie aspoň

jednej tretiny členov FPR.

7.7. Jednotlivé sekcie môžu sa schádzať a pracovať samostatne s vedomím farára.

8. Volebný poriadok pre voľby do FPR

8.1. Tento volebný poriadok platí výlučne len pre voľby do FPR.

8.2. Pri voľbe treba postupovať takto: 1. Farár oznámi v oznamoch po bohoslužbách po dve nasledujúce nedele dátum voľby. Vysvetlí pritom, kto má právo voliť a kto môže byť zvolený a povzbudí všetkých veriacich k účasti na voľbe. 2. Farár pripraví volebné lístky. Sú to prázdne lístky, alebo kandidačné, kde je farská pečiatka a dátum volieb. S možnosťou dopísať kandidátov. 3. V jednu nedeľu sa lístky odovzdajú po bohoslužbách veriacim a druhú nedeľu sa pozbierajú. Zostaví sa poradie najvyššieho počtu hlasov. Tí, čo dostanú najvyšší počet hlasov, stanú sa členmi FPR. 4. Farár menuje dvoch skrutátorov (s ich súhlasom) ad hoc a jedného zapisovateľa ad hoc (s jeho súhlasom). Oni vykonajú sčítanie hlasov a zápisnične zaevidujú výsledky volieb. 5. Po voľbách, v najbližšiu nedeľu oboznámi farár celú farnosť s výsledkom volieb. 6. Po voľbách do desiatich dní farár zvolá stretnutie FPR, na ktorom sa zvolí tajomník a vedúci jednotlivých sekcií. (Spolupracovníci jednotlivých sekcií nemusia byť členmi farskej rady.)

9. Povinnosti členov FPR

9.1. Členovia FPR majú povinnosť oboznámiť sa s pastoračnými pokynmi diecézneho biskupa, Konferencie biskupov Slovenska a Apoštolskej Stolice.

9.2. Je úlohou farára, aby bol v tomto bode nápomocný a sám sa postaral o duchovnú formáciu členov FPR.

10. Vzťah k diecéze

10.1. FPR, podobne ako celá farnosť, sa má podieľať na živote celej miestnej cirkvi, diecézy.

10.2. Farár ani FPR nemajú právomoc urobiť rozhodnutia, ktoré by boli proti spoločnému dobru farnosti alebo diecézy.

Ondrej Švančara

ÚVODNÉ USTANOVENIA HOSPODÁRSKEJ RADY FARNOSTI

1. V každej farnosti existuje „hospodárska rada farnosti“. Vo farnosti, ktorá má filiálku, existuje aj „hospodárska rada filiálky“ a tiež „hospodárska rada celej farnosti“.

2. Ak sa v týchto stanovách spomína „hospodárska rada“, treba pod týmto rozumieť „hospodársku radu farnosti“ ako aj „hospodársku radu filiálky“, nie však „hospodársku radu celej farnosti“, o ktorej platia osobitné ustanovenia uvedené v týchto stanovách. 3. Ustanovenie hospodárskej rady vo farnosti je povinné z nariadenia Kódexu kánonického práva (kán. 537).

4. Ak sa v týchto stanovách spomína farár, myslí sa tým nielen farár, ale aj správca farnosti.

5. Pod pojmom cirkevná obec sa v týchto stanovách rozumie spoločenstvo veriacich farnosti (bez filiálky), ako aj spoločenstvo veriacich filiálky (bez veriacich farnosti). Pod pojmom celá cirkevná obec sa v týchto stanovách rozumie spoločenstvo veriacich farnosti i filiálky spolu.

ZLOŽENIE A ZÁNİK RADY

Zloženie hospodárskej rady

1. Hospodársku radu tvoria farár, volení členovia a menovaní členovia. Farár je zo svojho úradu predsedom hospodárskej rady. Počet členov hospodárskej rady určuje farár, berúc do úvahy početnosť cirkevnej obce; nemôže však stanoviť nižší počet, než sú traja členovia. Farár musí určiť vždy nepárny počet členov hospodárskej rady. 2. Volených členov, ktorých musí byť aspoň o jedného viac, než menovaných členov, slobodne volia veriaci cirkevnej obce. Aktívne volebné právo i pasívne volebné právo má každý plnoletý člen cirkevnej obce. Volebnú komisiu menuje farár. Spomínaná komisia v nedeľu rozdá čisté volebné lístky opatrené pečatou farského úradu a na nasledujúcu nedeľu ich pozbiera a spočíta hlasy. Za zvolených sa považujú tí, ktorí získali najviac hlasov.

3. Menovaných členov hospodárskej rady slobodne menuje farár, avšak menovaných členov musí byť vždy o jedného menej, než volených členov.

4. Všetci členovia hospodárskej rady, menovaní aj zvolení, zložia sľub pred svojim farárom a cirkevnou obcou, že zverenú úlohu budú vykonávať svedomite, čestne a zodpovedne.

5. Hospodárska rada volí spomedzi svojich členov tajomníka, ktorý pomáha farárovi pri organizovaní činnosti hospodárskej rady.

Zánik členstva

1. Každý člen hospodárskej rady sa môže dobrovoľne zrieknuť svojho členstva. K platnosti zrieknutia sa však vyžaduje, aby bolo prijaté farárom.

2. Ak sa niektorý člen hospodárskej rady nezúčastní počas jedného roka na zasadaniach rady, môže ho farár odvolať. K platnosti odvolania sa však vyžaduje, aby si farár vypočul stanovisko ostatných členov hospodárskej rady a obdržal na tento úkon licenciu diecézneho biskupa. Až potom pristúpi k voľbe alebo menovaniu nového člena podľa toho, či bol odvolaný menovaný alebo volený člen hospodárskej rady.

Zánik hospodárskej rady

1. Hospodárska rada zaniká po uplynutí piatich rokov. Po uplynutí tejto časovej lehoty farár do dvoch mesiacov je povinný sa postarať o ustanovenie novej hospodárskej rady.

2. Pre nefunkčnosť alebo pre zneužívanie právomoci môže hospodársku radu rozpustiť diecézny biskup na návrh farára. Do jedného roka od rozpustenia je farár povinný sa postarať o ustanovenie novej hospodárskej rady.

Rozhodnutia hospodárskej rady

1. Hospodárska rada rozhoduje na zasadaniach. Jej rozhodnutia nemajú pre farára povahu povinnosti, ale iba poradenstva, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné vo všeobecnom alebo partiikulárnom práve.

2. Riadne zasadania hospodárskej rady sa konajú dva razy do roka. Mimoriadne zasadania sa konajú podľa potreby. Zasadania je povinný zvolať farár, ktorý stanovuje aj program zasadania.

3. Zasadanie hospodárskej rady je uznášaniaschopné, ak je prítomná

nadpolovičná väčšina všetkých zvolených členov rady.

4. Ak sa v práve stanovuje, že farár je povinný vypočúť si stanovisko hospodárskej rady k určitej záležitosti, má zvolať zasadanie rady a vypočúť si stanovisko každého z prítomných členov (kán. 127 KKP).

5. Ak sa v práve stanovuje, že farár je povinný k platnosti určitého úkonu mať súhlas hospodárskej rady, je povinný zvolať zasadanie hospodárskej rady a dať rade o záležitosti hlasovať. Za prijaté sa považuje to, čo hlasuje nadpolovičná väčšina prítomných členov. Ak by pri hlasovaní došlo k rovnosti, rozhodne o veci svojím hlasom farár (kán. 127 KKP).

6. Z každého zasadania hospodárskej rady má byť vyhotovená zápisnica, ktorú podpisuje farár a tajomník.

ÚLOHY HOSPODÁRSKEJ RADY

1. Ekonómom, ktorý zastupuje farnosť a všetky filiálky vo všetkých právnických záležitostiach, je farár (kán. 532 KKP). Úlohou hospodárskej rady je pomáhať farárovi v hospodárskych záležitostiach. Vždy úzko spolupracuje v hospodárskej oblasti so svojim farárom a pomáha mu pri organizovaní hospodárskych záležitostí. 2. Tajomník hospodárskej rady (resp. tajomníci) sa zúčastňuje na odovzdávaní a preberaní farnosti.

3. Hospodárska rada pri úmrtí farára alebo v čase vakantnej farnosti, zodpovedá za cirkevný majetok v cirkevnej obci, avšak nikdy nerozhoduje o majetku sama, ale vždy so súhlasom dekana.

4. Farár je povinný vypočúť si stanovisko hospodárskej rady cirkevnej obce v týchto prípadoch: - pri prestavbe interiéru alebo exteriéru kostola, - pri stavbe novej fary, ako aj pri prestavbe fary, - pri scudzení alebo prenájme nehnuteľnosti patriacej cirkevnej obci, - pri iných mimoriadnych majetkových a finančných manipuláciách, kde hodnota presahuje 2000 €.

5. Farár je povinný mať súhlas hospodárskej rady pri stavbe nového kostola.

Ondrej Švančara

Čo pre nás znamenajú jednotlivé časti svätej omše

Už od čias Pavla vidíme záujem Cirkvi o presnosť obradov a o liturgický poriadok. Poriadok nie je len vecou teórie. Funguje aj v praxi. Poriadok zabezpečuje pokojný, plnší a užitočnejší život. Do liturgie sa zapája celý človek: telo i duša. Omša je rozdelená na dve časti: na liturgiu slova a liturgiu Eucharistie. Kým nebudeme rozumieť celku i obom jej častiam, môže sa pre nás stať nezmyselnou rutinou bez vnútorného prežívania. A práve táto rutina ju znevažuje. Liturgia slova pozostáva z úvodných obradov, úkonu kajúcnosti a z čítaní Božieho slova. Liturgia Eucharistie sa dá rozdeliť na štyri časti: príprava obetných darov, eucharistická modlitba, prijímanie a záverečné obrady. Hoci úkonov je veľa, omša je jedinou obetou a ňou je Ježiš Kristus, ktorý obnovuje našu zmluvu s Bohom Ocom.

Prežehnanie

Znamenie kríža je našim najhlbším gestom. Je to tajomstvo evanjelia, kresťanská viera zhrnutá v jedinom symbole. Svojimi slovami vyznávame vieru v Trojicu, v ktorej sme boli pokrstení. Kríž je prostriedok, skrze ktorý sme spasení, skrze ktorý sme sa stali spoluúčastníkmi na božskej prirodzenosti. (2Pt1,4). Nejde len o prejav úcty. Prežehnanie nám pripomína aj to, kto sme. „Otec, Syn a Duch Svätý“ predstavujú rodinné vzťahy, vnútorný život a vonkajšie spoločenstvo Boha. Znakom kríža na začiatku omše si pripomínáme, že sme Božie deti.

Úkon kajúcnosti

Zhrešili sme. Nemôžeme to poprieť. „Ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a nie je v nás pravda“ (1Jn1,8). Priznávame vinu a odovzdávame sa do milosrdenstva.

Prosíme o zľutovanie každú z troch božských osôb: „Pane, zmiluj sa. Kriste, zmiluj sa. Pane, zmiluj sa.“ Nevyhovárame sa, ani nehľadáme vysvetlenie. Prosíme o odpustenie a počúvame slová milosrdenstva. Výraz "Pane, zmiluj sa" sa často objavuje v Písme (Ž6,2; 31,9; Mt15,22; 17,15; 20,30).

Glória

Prosíme o pokoj a vzápätí rozhlasujeme, že Boh nás vypočul: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ Vznikla približne v druhom storočí. Rozhodujúce v liturgii slova je ohlasovanie Božieho slova. V nedeľu je zvyčajne čítanie zo Starého zákona, potom nasleduje spev žalmu a čítanie z novozákonných listov. Napokon prichádza čítanie evanjelia. Tí, ktorí chodia na omšu každý deň, vypočujú si v priebehu troch rokov takmer celú Bibliu. Počas čítaní sa nie vždy dokážeme sústrediť. Sú však prirodzenou a základnou prípravou na sväté prijímanie. Origenes, jeden z veľkých biblických teológov ranej Cirkvi, naliehal na kresťanov, aby verili v Kristovu prítomnosť v evanjeliu tak, ako veria v jeho prítomnosť v hostii. Liturgia slova pokračuje homíliou. Po homílii recitujeme, alebo spievame vyznanie viery, ktoré predstavuje vieru zhustenú do pár viet.

Obetovanie

Liturgia Eucharistie sa začína obetovaním, ktoré naznačuje našu vernosť. Prinášame chlieb a víno. Všetko, čo máme, kladieme na oltár, aby sa to posvätilo v Kristovi. Kňaz toto spojenie priamo vyjadruje, keď nalieva vodu a víno do kalicha: „Tajomstvo tejto vody a vína nech nás spojí s božstvom Ježiša Krista, ktorý láskavo prijal našu ľudskú prirodzenosť.“ V slovách „Hore srdcia“ pozdvihujeme svoje srdcia k nebu. Hovoríme, že odteraz sa nebudeme pozeráť na svet vlastnými očami, ale očami viery. Potom spievame pieseň, ktorú spievajú pred nebeským trónom (Zjv4,8). Vrchol Eucharistickej obety je eucharistická modlitba. Používa sa viacero, ale všetky majú rovnaké prvky.

Epikléza

Keď kňaz vystrie ruky nad darni a zvoláva Ducha Svätého.

Slová premenenia

Duch Svätý a Slovo premieňajú chlieb a víno na Telo a Krv Ježiša Krista. Túto chvíľu spájame s Poslednou ve-

čerou, keď Ježiš ustanovil obetu zmluvy. So samotným Ježišom sa modlíme k Otcovi za živých i mŕtvych, za celú Cirkev i za celý svet. Dôležitým okamihom je koniec eucharistickej modlitby. Nazývame ho *doxológia*, čo je z gréckeho „slovo oslavy“. Kňaz zdvihne kalich a hostiu so slovami: „Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi máš ty, Bože, Otče všemohúci, v jednote s Duchom Svätým všetku úctu a slávu po všetky veky vekov.“ Po eucharistickej modlitbe nasleduje Otče náš; modlitba, ktorú nás naučil Ježiš. Máme pred sebou Ježiša, náš „každodenný chlieb“, ktorý nám „odpustí naše viny“. Zakúsili sme milosrdenstvo, a preto aj my ho budeme preukazovať - odpustíme svojim vinníkom. Svoje spojenie s Cirkvou vyjadrujeme znakom pokoja. Týmto starobyľým gestom vyplňame Ježišov prikaz, aby sme sa udobrili skôr, ako pristúpime k oltáru. Modlitba „Baránok Boží“ pripomína veľkonočnú obetu a pokoj novej Veľkej noci. Kňaz počas nej prelomí hostiu a potom ju zdvihne a zvolá slová Jána Krstiteľa: „Hľa, Baránok Boží“ (Jn1,36). V Eucharistii prijímame to, čím budeme po celú večnosť, keď budeme vzatí do neba a pripojíme sa k nebeskému zástupu na Baránkovu svadobnú hostinu.

Sme poslaní

„Idte v mene Božom“ *Ite, missa est* (doslova "Chodte, je to poslané."). Tieto posledné slová nie sú ani tak prepustením, ako skôr poverením. Zjednotili sme sa s Kristovou obetou. Odchádzame z omše, aby sme v nádhre života doma i vo svete prežívali tajomstvo - obetu, ktorú sme práve slávil.

Ondrej Švančara

Revízia trestného právneho systému Cirkvi

Svätá Stolica prostredníctvom arcibiskupa Arrietu, sekretára Pápežskej rady pre výklad legislatívnych textov, ohlásila, že v dohľadnom čase dôjde k dôkladnému revidovaniu trestného právneho systému v Katolíckej cirkvi. Práce, ktoré prebiehajú už od roku 2008, sa nachádzajú v záverečnej fáze a po jej ukončení bude revidovaná normatíva predložená pápežovi Benediktovi XVI. na schválenie a promulgáciu. Zdá sa, že to nebudú len kozmetické úpravy, ale zmena celej filozofie trestného právneho systému.

Pokoncilové turbulencie

Po Druhom vatikánskom koncile došlo k závažným turbulenciám v živote cirkevných spoločností (ich následky pociťujeme dodnes). Tieto turbulencie zasiahli aj oblasť kánonického práva a najmä trestné právo. Niektorí odporcovia kánonického práva začali tvrdiť, že používanie práva je v rozpore so samou podstatou poslania Cirkvi, kde má byť dominantnou pastoračná láska, nie právne normy. Iní tvrdili, že kánonické právo postráda jednu z charakteristických vlastností práva, ktorým je donucovacia sila (armáda, policajné zložky, väznice...). A keďže nemôže nikoho prinútiť k zachovávaní svojich právnych noriem, je vlastne zbytočné. Na druhej strane zástancovia kánonického práva proti prvej z uvedených teórií argumentovali, že Cirkev tu na Zemi nie je spoločenstvom „anjelov“, ale ľudí, opierajúc sa o starobylú právnu axiomu ubi societas ibi ius (kde je spoločnosť, tam je aj právo). Dokonca aj Ján Pavol II. v Apoštolskej konštitúcii Sacrae disciplinae leges, ktorou promulgoval Kódex kánonického práva z roku 1983 jasne povedal, že nie je úlohou práva nahradiť v Cirkvi pastoračnú lásku, ale naopak, vytvoriť vhodné podmienky, aby Cirkev bola tu na Zemi spoločenstvom lásky. Proti druhej z uvedených teórií zástancovia kánonického práva argumentovali, že právo nemôže byť postavené len na donucovaní, pretože nijaké bezprávie, aj keď by sme boli k nemu donútení, sa nikdy nestane právom, ale vždy

to bude bezprávie. Preto, aj keď Cirkev nechce podceňovať donucovanie, skutočné právo musí stáť na objektívnej pravde. Aj keď Cirkev nemá silové donucovacie prostriedky, to ešte neznamená, že nemá skutočné právo. Má svoje právo, ktorého úlohou je regulovať vonkajšie správanie sa jednotlivcov i cirkevných spoločností, vytvárajúc tak dobré predpoklady aj pre ich vnútorné mravné postoje.

„Nefunkčnosť“ súčasného trestného cirkevného systému?

Ani také hlasy dnes nechýbajú. Dôvody pre túto nefunkčnosť sú viaceré

a komplexnejšie. Avšak vynikajú spomedzi nich najmä dva. Ukázalo sa, že šiesta kniha kódexu, v ktorej sa nachádza trestné právo Cirkvi, príliš podľahla vyššie spomínaným „pastoračným“ tlakom a bez toho, aby mohla byť odskúšaná v praxi ad experimentum, bola okamžite promulgovaná v kódexe Jána Pavla II. Taktiež došlo k drastickému redukcii trestných činov a procedúra aplikácie trestov bola nastavená tak benevolentne, že aj nábádala k tolerancii. Z toho dôvodu sa silne vžilo do správania sa diecéznych biskupov presvedčenie, že netreba trestať, ale skôr tolerovať, odpúšťať. Dnes sa čoraz silnejšie hovorí, že toto narobilo veľa škody „spásne nesmrteľ-

ných duší“, ak sa Boží ľud musel naučiť „troviť“ uprostred svojich radov niektoré, aj veľmi ťažké škandalózne, správanie svojich bratov vo viere a to všetko beztretno, alebo len za mierne „pastoračné“ potrestanie. Druhým dôvodom bola skutočnosť, že právomoc trestať bola daná do rúk diecéznym biskupom a reholným predstaveným. Prefekt Kongregácie pre náuku viery už päť rokov po promulgácii kódexu si „ťažká“, že vybavuje pre niektorých klerikov „milosť“ oslobodenia od kňazských záväzkov, ale že mnohí si túto milosť nezaslúžia hneď, lebo spôsobili v Cirkvi škandály, pre ktoré by mali byť povinne najprv potrestaní (podľa nariadení kódexu) a až po náležitom čase pokánia by mali požiadať o milosť, lebo spôsobili veriacim veľa pohoršenia. Keď v období 90. rokov sa nepodarilo Apostolskej Stolicy zmeniť zmýšľanie niektorých zainteresovaných ordinárov, pápež Ján Pavol II. vyňal z ich právomoci niektoré najzávažnejšie delikty a zveril ich Kongregácii pre náuku viery svojím Motu proprio Sacramentorum sanctitatis tutela v roku 2001. V roku 2010 boli Normy De delictis gravioribus znova

revidované a promulgované Benediktom XVI. Teraz žijeme v očakávaní úplnej revízie šiestej knihy kódexu.

Dve authority

Arcibiskup Denveru Mons. Charles Chaput pre časopis Nové Horizonty 4/2010 otvorene priznal, že v Cirkvi v USA nebolo zaužívané trestať. Avšak potom ako prepukli pedofilné škandály kléru, biskupi svoj postoj prehodnotili. A dodal, že v súčasnosti viac biskupi používajú kánonické právo.

Aj pápež Benedikt XVI. v druhom zväzku svojej knihy Ježiš Nazaretský spomína, čo mu povedal dublinský arcibiskup (Írsko), že pred Druhým vatikánskym koncilom trestné kánonické právo nebolo dokonalé, ale fungovalo, na rozdiel od pokoncilového trestného práva. A zdá sa, že pápež s ním súhlasí. Podľa mňa však revidovanie trestného kánonického práva nebude návratom do čias pred Druhým vatikánskym koncilom, ako by si to niektorí chceli vysvetľovať, ale bude spojením užitočnej kánonickej skúsenosti pred koncilom so zložitou súčasnou situáciou Cirkvi a jej terajších pokoncilových skúsenosti.

Záver

V tejto chvíli sa ešte nedá povedať, či tu načrtnuté zmeny prinavrátia funkčnosť právnomu trestnému systému Cirkvi, to ukáže až budúcnosť. Ale je pravda, že katolícke cirkevné spoločenstvá veriacich si užili už toľko škandálov (iste, niektoré škandály médiá úmyselne opakovali ako keby ich bolo najmenej desaťkrát viac, ale to na veci nič nemení, že škandály tu naozaj boli a niektoré boli veľmi ťažkým porušením cirkevnej disciplíny i mravnosti). Preto bolo jednoducho potrebné a ešte aj v budúcnosti bude potrebné vykonať dôležité úpravy najmä v oblasti trestného kánonického práva. Lebo trestať nemusí vždy znamenať nenávisť, ale aj lásku. Napríklad otec, ak udrie svoje dieťa po zadku, robí to nie z nenávisťi k nemu, ale pre jeho dobro. A Cirkev nemá na starosti iba obhajobu individuálnych práv jednotlivcov, ale najmä dobro cirkevného spoločenstva, „salus animarum“, spásu nesmrteľných duší. Toto musí byť v primeranej rovnováhe.

Ján Duda

Plačte s plačúcimi

Pri oslovení známych s ponukou stať sa súčasťou Pohrebného podporného združenia skoro každý potencionálny adept reaguje, myslím prirodzene, poznámkou „ešte nezomieram“, alebo „ešte sa nechystám umrieť“. Predstava vlastného pohrebu, alebo skôr samotná myšlienka na smrť v nás vyvoláva zmiešané pocity, ale hlavne veľa otáznikov, s ktorými sa neradi zaoberáme. Teda z hlbokaj podstaty človeka a jeho túžby po živote vyplýva aj fakt, že s touto témou nechcem mať nič spoločné.

Druhým negatívom je určitá verejná mienka o pohrebnom združení. Obmedzuje sa na financie. „Kolkto si našetrím?“ Lenže pravda o pôvode tohto spoločenstva je trocha iná. Slovo spoločenstvo je tu použité úmyselne. Pripomínajú mi rodinu, v ktorej funguje vzájomná empatia a pomoc v ťažkostiach. Spoločenstvo ľudí sa rozho-

dlo navzájom si pomáhajú v nezvratne najťažšej chvíli pre človeka a tou je smrť. Cieľom pomoci nebolo len zabezpečiť slušný pohreb zosnulého ale aj vyjadriť spoluúčasť v žiali v zmysle slov Svätého Písma: „Plačte s plačúcimi“, čo je v tomto prípade prioritou. Rozhodnutie materiálne pomáhať vzniklo spontánne aj v dôsledku vtedajšej zložitej situácie štátu ale i ekonomického postavenia rodín. Ďalší fakt, ktorý osloví, je to, že je to otvorená ustanovizeň prijímať každého bez rozdielu národnosti, postavenia v spoločnosti a vierovyznania, čiže nesie v sebe hlboký ekumenický charakter.

Zakladateľom združenia bol mimoriadne zapálený Betliarčan Július Koššuth. Združenie vzniklo 11. marca 1928 v Betliari počas stretnutia viacerých domácich v priestoroch obecnej školy. Prvá úradovňa združenia bola v osobitnej časti zámočnickej dielne Júliusa Košsutha. Prvým predsedom združenia sa stal Ján Macko – správca obecnej ľudovej školy. Prijaté členské príspevky nestačili pokryť vzniknuté

náklady, preto vznikol aj nápad zaradiť do príjmov aj zisk z ochotníckej divadelnej činnosti. Postupne sa združenie rozširovalo do okolitých dedín až sa stalo celoslovenským. V súčasnosti má približne 56 000 členov v 208 pobočkách. Vplyvom udalostí a viacnásobnými zmenami štruktúry a smerovaním Slovenska sa odlišuje aj chápanie potreby akejkoľvek charity. V spoločnosti prevláda určitý druh individualizmu a nezávislosti. Napriek tomu sa dá konštatovať aj v prípade nášho združenia, že ide o dobré dielo. Dôkazom toho je jeho stála prítomnosť aj v trhovom mechanizme. Udržiava sa aj vďaka prirodzenému dedičstvu v rodinách. Posúva sa z otca na syna. Je to aj vďaka Markušovčanom, ktorým patrí čestné miesto v histórii spolku. V porovnaní s počtom obyvateľov k počtu členov sme jedni z najlepších.

Ďakujem všetkým za prejav spolupatričnosti a som hrdý, že môžem byť súčasťou tohto spoločenstva. Považujem to za dobrú investíciu v živote.

Peter Lazor, predseda združenia

PÔST, MODLITBA A ALMUŽNA

Mnohí ľudia si dnes myslia, že modlitba ako činnosť je čisto duchovný úkon. Avšak duchovní učitelia tvrdia, že modlitby sa má zúčastniť celý človek, teda telo i duša.

Svoju modlitbu môžeme prejať napríklad gestom. To, že v našej západnej kultúre pri modlitbe obyčajne stojíme alebo kľačíme bez pohybu, je možno znakom aj toho, že sa až tak veľmi z Boha netešíme. Na svadbe sa tancuje, ale v kostole sa stojí strnulo. Afričania aj svojím tancom vyjadrujú svoju radosť z viery.

Spojenie tela a duše pri modlitbe

Táto jednota sa prejavuje i v úzkom spojení modlitby a pôstu. Pôst zintenzívňuje modlitbu. Platí to predovšetkým o prosebnej modlitbe. Ak sa chceme za niekoho vážne modliť, je dobre podložiť svoju modlitbu pôstom. Vtedy modlitba prestáva byť len záležitosťou hlavy, neredukuje sa len na pár vyslovených slov a viet, ale sa v nej angažuje celá moja bytosť. Vtedy volám k Bohu telom i dušou. Vyznávam svoju slabosť a nemohúcnosť pred Bohom. Ako by som pôstom naschvál umenšoval svoju vitálnu silu, aby som tým vyjadril, že všetku pomoc očakávam jedine od Boha.

Aj Pán Ježiš zjavuje, že človek môže svoju modlitbu posilniť pôstom. Starokresťanský spis Didache nabáda, aby sa kresťania postili za tých, ktorí ich prenasledujú. V pôste sa modlíme aj telom. Sám pôst je už modlitbou, pretože je naliehavým krikom tela k Bohu. V pôste sa zjednocujeme s tým, za koho prosíme. Tým, že neprijímame náhradné uspokojenie vo forme jedla, stávame sa súcitnými.

Veľmi pekne nám o tomto rozmere pôstu hovorí sv. Bernard z Clairvaux: „Chcem vám povedať niečo ľahko pochopiteľné, niečo čo ste často sami prežili: Pôst dodáva modlit-

be dôveru a rozohňuje ju... Modlitba vyprosí silu k pôstu a pôst získa milosť k modlitbe. Pôst posilňuje modlitbu, modlitba posilňuje pôst a prednáša ho pred Božiu tvár.“

Pôst podporuje modlitbu

Aj tým spôsobom, že dáva silu bdieť. Jedlo nasycuje človeka a uvádza ho do ospalosti. V pôste je človek bdeľjší a otvorejší pre duchovné veci. V kláštoroch bývalo veľmi často aj nočné bdenie, ktoré sa dalo lepšie uskutočniť práve pri lačnosti. Toto nočné bdenie bolo a je výrazom očakávania Pána. Noc je časom najhlbších skúsenosti s Bohom. Pôst nás vychováva aj k bázni Božej, bez ktorej nemožno Boha milovať ako Boha. Pôst nás vedie k vedomiu vlastnej slabosti a odkázanosti na Boha. Človek v raji sa prehrešil tým, že jedol, alebo ako hovorí sv. Bazil, tým, že sa nepostil. Doslova jeho výrok znie: „Pretože sme sa nepostili, boli sme z raja vyhnaní, preto sa budeme postiť, aby sme sa mohli do raja vrátiť.“

Sv. Izák z Ninive hovorí: „Ako je svetlo radosťou pre zdravé oko, tak je umiernený pôst predpokladom modlitby. A naozaj, akonáhle sa začneme postiť, sme v duchu vedení k rozhovoru s Bohom. Postiace sa telo nevydrží celú noc na lôžku: pôst ho úplne prirodzene núti ku bdeniu v spoločenstve s Bohom nielen vo dne, ale aj v noci. Pre telo človeka, ktorý sa postí, nie je boj proti spánku obzvlášť veľkou námahou. Nech sú jeho zmysly akokoľvek slabé, pri najmenšom jeho srdce bdie: volá po Bohu.“

Pôst a modlitba má podľa svedectva Písma ešte jeden rozmer. Ide v ňom tiež o pokánie a zmierenie. Pôstom sa človek priznáva pred Bohom, že je hriešnik a dáva najavo, že nechce vo svojom hriechu zotrvať, ale že sa chce obrátiť. Hriechom človek rozbil harmóniu medzi sebou a Bohom. Pôst ho znovu dáva do poriadku, znovu nastoľuje harmóniu

medzi dušou a telom a vracia pokoj tomu, kto sa hriechom znepokojil.

Almužna

Od nepamäti sa spájala s pôstom a naopak, pôst s almužnou. A toto všetko s modlitbou. A tak trojica: pôst, almužna, modlitba, ako to spomína Ježiš u evanjelistu Matúša (Mt 6,1-21), je zaručená cesta k Bohu a k vlastnému duchovnému rastu. No nie vždy tieto veci spájame a nie vždy, ak ich aj praktizujeme, robíme dobre. Almužna nie je možná bez pôstu a pôst bez almužny. Pôst je pre mnohých z nás silnou a obľúbenou náboženskou praktikou, ktorú radi robíme. No čo je pôst a ako by malo postenie naozaj vyzeráť, aby bolo také, aké ho chce mať Ježiš? Pôst sa praktizoval vo všetkých náboženstvách sveta. Všade však mal iné dôvody. V židovskej tradícii bol pôst - pokáním za hriechy; pripomienkou odpustenia hriechov zo strany Boha v minulosti; formou modlitby v časoch nešťastia; smútením za mŕtvymi a prípravou na nejaké veľké podujatie. Vo všetkých týchto prípadoch bol pôst symbolickou formou modlitby a pokory pred Bohom. Ľudia chceli dať Bohu najavo, že si uvedomujú závislosť na ňom a že ho v pokore a poníženosti prosia o vstup do svojho života.

Historické dôvody pôstu

V ranom kresťanstve sa pôst zameriaval hlavne na telesnú disciplínu: jednak aby telo urobil silným v boji proti pokušeniam, alebo aby ho očistil na kontempláciu o Bohu a spoločenstvo s ním. Človek si teda mal pôstom čo je odriekanie sa jedla cvičiť svoju pevnú vôľu. Mal dať zlu najavo, že on je ten, kto rozhoduje a nie zlo. Tomuto sa samozrejme dalo naučiť iba postupne. Takto sa človek vyprázdňoval od toho, čo nebolo v zhode s jeho ideálom kresťana a postupne sa naladzoval na spájanie sa s Bohom.

(pokračovanie zo strany 8)

Neskoršie bolo chápanie pôstu rozšírené aj na prostriedok, ako sa zjednotiť s utrpeniami Krista. Kristus trpel a pôst je tiež utrpenie. Je to teda akási forma sebamučníctva. Takto dávam Kristovi najavo, že mi nie je jedno, čo trpel on. Táto posledná téma nabrala svoju najvyššiu obľúbenosť v stredoveku. Postenie je vždy napojené na dávanie almužny. Ježiš zdôrazňoval viac slávenie ako postenie. Ježišovým cieľom bolo spájanie sa s tými, ktorými každý opovrhuje a s týmito vytvárať spoločenstvo. Hlavne išlo o spoločenstvo stola. A aj v prípadoch, kde Ježiš zdôrazňoval postenie, toto malo byť podľa neho vždy zamerané na chudobných, alebo tých, čo sú v núdzi. Takto by sa dal pochopiť aj jeho pôst na púšti. Ježiš sa postil jednak preto, aby prejavil svoju solidaritu s tými, ktorí nemajú nič; ale postil sa aj preto, aby sa dobre pripravil na svoju službu chudobným. Keď chcel ísť k chudobným, musel si zvyknúť na nepohodu, na hlad, na zimu, na núdzu, na neistotu, na podmienky, aké mali oni. Pre Ježiša bol pôst vecou, z ktorej mali vždy úžitok chudobní. Preto často odsudzoval pôst, alebo almužnu či modlitbu, ktoré boli zmyslom iba samé pre seba, alebo ktorých cieľom bol iba obdiv zo strany druhých.

Pôstne obdobie nás pozýva, aby sme sa aj prostredníctvom dávania almužny duchovne „trénovali“, aby sme tak rástli v láske a spoznávali v chudobných samotného Krista. V Skutkoch apoštolov sa píše, že apoštol Peter povedal chromému, ktorý žiadal pri dverách chrámu o almužnu: „Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám: v mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a choď!“ (Sk 3,6). Almužnou dávame niečo materiálne, čo je však znakom väčšieho daru, ktorý môžeme druhým ponúknuť ohlasovaním a svedectvom o Kristovi, v ktorého mene je pravý život.

Ondrej Švančara

Milí mladí,

vieme, že pôst je časom prípravy na najväčší sviatok kresťanstva. Avšak každá príprava si vyžaduje čas. Čas, ktorý nám chýba, ktorého plynutie nevieme zastaviť a od ktorého všetko závisí.

**Zlá správa je, že čas letí,
dobrá správa je, že vy ste pilot.**
(Michael Althsuler)

Mnohé veci síce nevieme ovplyvniť, vždy však máme možnosť využiť okolnosti aj vo svoj prospech, alebo sa im aspoň prispôbiť. Čas nezastavíme, ale nemôžeme ho brať ako svojho nepriateľa. Mali by sme sa s ním naučiť vychádzať a vyťažovať z neho čo najviac. Nemôžeme ho síce riadiť, ale máme moc ovplyvňovať naše konanie. Poznáme zákony času a je len na nás, ako sa k ním postavíme. Keď sa im však budeme vzpierať, určite nevyhráme.

Niektorí sa sťažujú na nedostatok času, iní zase na prebytok. Paradoxy dnešnej aj minulej doby. Pre obidva extrémny má Boh odkaz. Unudených mladých ľudí povzbudzuje, aby prestali mrhať svojimi životmi a zapálili sa. On predsa nie je Bohom mŕtvych ale živých. Každý z nás dostal nejaký talent, ktorý treba odhaliť a zvelaďovať. Boh im ponúka hlbší a krajší život, ako len prežívanie jedného dňa za druhým. Kolko mladých sa teší každý pondelok len na koniec týždňa, ktorý strávia pri flaši a v prostredí plnom nadávok a oplzlých rečí? Mrhajú darmi, ktoré dostali a žijú len pre zábavu. Ísť sa cez víkend odreagovať niekde von, ešte nie je zlé, pokiaľ sú v našom živote aj dôležitejšie veci. Nesmieme žiť len pre zábavu, musíme hľadať niečo viac.

Zanepřázdným odkazujem, aby počas svojich povinností nezabúdali aj na oddych a hlavne na potreby svojej duše. A tú uspokojí len Boh. Títo ľudia si musia správne vyskladať rebríček hodnôt. Je dôležité, aby si uvedomili, že ani jedna zložka ich života, či sú to priatelia, rodina, práca, Boh, nesmie byť zanedbávaná. O tom, prečo by sme si mali nájsť čas na tieto jednotlivé

zložky v našom živote, raz niekto povedal: „Doprajme si čas na prácu, je to cena nášho úspechu. Doprajme si čas na premýšľanie, je to zdroj našej sily. Doprajme si čas na odpočinok, je to tajomstvo našej mladosti. Doprajme si čas na radosť, je to hudba našej duše. Doprajme si čas na bádanie, je to liek na egoizmus. Doprajme si čas na modlitbu, je to cesta k Bohu.“

Cesta k Bohu

V čase pôstu je našou úlohou venovať viac času Bohu. Mnoho ľudí, ktorým sa nedarí plniť svoje predsavzatia, by si mali najskôr uvedomiť, pre koho to robia. Poznám ľudí, ktorí si nedávajú typické predsavzatia, ale rozhodnú sa pripraviť na Veľkú noc intenzívnejšou modlitbou. Pochopili, akú moc má modlitba. Nenechali sa znechutiť tým, že nevidia vždy konkrétne výsledky. Vedia, že jediná možnosť, ako sa priblížiť k Bohu, je cez modlitbu. Paulo Coelho vo svojej knihe Ako rieka ktorá plynie napísal: „Ak si ráno neprivstaneš, nevidíš východ slnka. Ak sa nemodlíš, môžeš mať Boha pri sebe, nikdy si však nevyšimneš Jeho prítomnosť.“

Avšak aj silu modlitby treba objaviť. Kolko ľudí sa modlí a nevidí žiadne zlepšenie, dokonca nastane niekedy až zhoršenie. Keď zisťujeme, že naša modlitba nemá moc, môžeme urobiť dve veci: vzdať sa a stotožniť sa s myšlienkou, že modlitba je zbytočná, alebo sa snažiť i naďalej, a tak prejsť ku kvalitnejšej modlitbe. Snažme sa modliť zo srdca, budme v nej vytrvalí a nespoliehajme sa na kvantitu, ale na kvalitu.

Prajem vám, aby ste si v tomto období vždy našli čas na opravdivú modlitbu, objavili tajomstvo času a dokázali sa dostatočne pripraviť na najbližšie sviatky.

Lýdia Bušovská

Milí Dobráčikovia!

Poznáte príbeh o chudobnej vdove? Raz, keď Pán Ježiš kázal v chráme, videl niekoľkých boháčov, ako hádžu do chrámovej pokladnice veľké množstvo peňazí. Všimol si aj chudobnú vdovu, ktorá do nej dávala dve drobné medené mince. Ježiš povedal: „Uisťujem vás, že táto vdova dala viac ako všetci ostatní. Oni dali len málo zo svojho nadbytku, ale táto žena dala celé svoje živobytie.“

Viem, viem, Dobráčikovia, vy nezarábate peniaze. Predsa však je ten príbeh zaujímavý i pre vás. Vy totiž máte niečo viac, máte poklad, ktorým sú vaše vlastnosti – veselosť, láskavosť, súcit, dobrota. Tieto vlastnosti môžete rozdávať ostatným ľuďom. Prezradím vám, že ten poklad je vzácnejší vtedy, keď sa necítite dobre, máte zlú náladu, zdá sa, že už nemáte z čoho rozdávať, a napriek tomu sa prekonáte, spomeniete si na druhých a darujete im niečo z

Foto: Peter Lazor

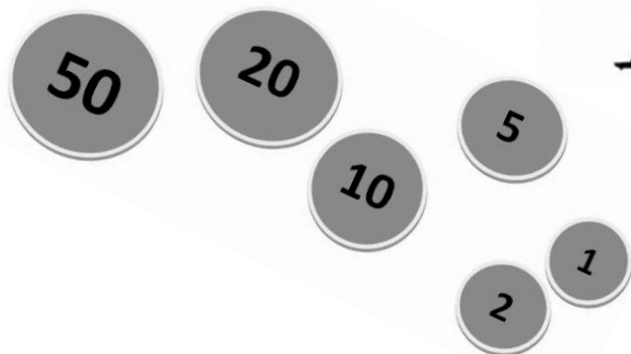
pokladu vášho srdca – usmejete sa, požartujete, pomôžete nejakou láskavosťou, vykonáte dobrý skutok.

Vtedy sa podobáte chudobnej vdove, ktorá dala celé svoje živobytie.

Adriana Lazorová

Zahrajte sa

Kamaráti, do zobrazených mincí napíšte svoje dobré vlastnosti. Pokúste sa ich napísať podľa hodnoty, akú im prisudzujete, teda vlastnosť, ktorá sa vám zdá najlepšia, má najvyššiu hodnotu. Ak nám ich pošlete, veľmi sa potešíme.

Je pôstne obdobie, neznamená to, že máme chodiť so zachmúrenou tvárou. Je dovolené smiať sa, rovnako i rozveseliť iných. Ak sa vám páči obrázok s vtipom, môžete si ho vyfarbiť.

farský informátor

Dobrá novina Teplička

Ako každý rok aj minulého roku sa 24. decembra na Štedrý deň uskutočnila koleda Dobrej Noviny na Tepličke a Pod Tepličkou. Zúčastnili sa jej deti z Tepličky vo veku od 7 do 18 rokov. V tento deň sa vyzbieralo 900 Eur na pomoc deťom z tretieho sveta. Chceme sa poďakovať vedúcim skupín za to, že obetovali svoj voľný čas a pripravili deti na koledovanie, ale aj deťom samotným. Tiež sa chceme poďakovať všetkým ľuďom, ktorí prispeli akoukoľvek sumou. Úprimne Pán Boh zaplať.

Dobrá novina Markušovce

V dňoch 26.12.2010 a 2.1.2011 sa uskutočnil v Markušovciach 16. ročník Dobrej noviny. Zúčastnilo sa jej 24 detí a 8 vedúcich. Deti sme rozdelili na dve skupinky. Prvú viedli vedúce: Petra Klučárová, Lucia Klučárová, Marianna Sečková a Katarína Straková. Druhú mali na starosti Anna Fukeřová, Lýdia Bušovská, Štefánia Farkášovská a Lucia Filipová. Obe skupinky si pripravili pestrý program. Tvorila ho scéna, kde vystupovali traja kráľi, anjeličkovia, pastieri, Panna Mária a ostatní ktorí rozprávali vinše. Dňa 26.12. sme koledovali na Nižnom konci a 2. 01. na Vyšnom konci. Obidva dni sme obchádzali dedinu približne od 15.00 – 19.00 h. Do svojich príbytkov nás prijalo spolu 68 rodín, ktoré dokopy prispeli sumou 610 eur. Všetkým, ktorí sa akokoľvek zúčastnili na 16. ročníku vyslovujem úprimné Pán Boh zaplať.

Výlet v Tatrách

Dňa 29.12.2010 sa uskutočnil výlet mladých s p. kaplánom Robertom Neupauerom. Za pekného počasia sa dosiahol cieľ túry, ktorým bolo Popradské pleso. Výletu sa zúčastnili aj mladí zo Spišskej Novej Vsi.

Markušovskí miništranti

Dňa 1. januára 2011 sa na markušovskej fare uskutočnil už tradične vianočný miništrantský turnaj v štyroch disciplínach: šachu, dáme, piškvor-

Výlet v Tatrách

kách a novou disciplínou bolo sudoku. Tento turnaj si prišlo zahrať spolu 16 miništrantov. Na celý priebeh turnaja dohliadal aj diakon Matúš Reiner, ktorý si s nami taktiež zasúťažil. V kráľovskej disciplíne šachu zvíťazil Peter Fulla, ktorý vo finále porazil Damiána Švača. Na čestnom treťom mieste skončil Jozef Angyal. Svoje čaro má aj súťaž v dáme, v ktorej dominoval opäť Peter Fulla. Na druhom mieste skončil Dominik Sečka a na treťom Jozef Angyal. V piškvorkách sa ukázal v najlepšom svetle Dominik Sečka, na druhom mieste skončil Jozef Angyal a na treťom Dominik Švač. Všetkým výhercom gratulujeme a ostatným prajeme veľa šťastia na budúci rok.

Volba Pastoračnej rady

Z rozhodnutia diecézneho biskupa, aby v každej farnosti bola popri Hospodárskej rade aj Pastoračná rada prebehla, v našej farnosti volba do Farskej pastoračnej rady.

V nedeľu 6. februára 2011 sa vyhlásil výsledok volieb a mená ďalších členov FPR.

Pastoračnú radu farnosti tvoria títo členovia:

Z úradu: Ondrej Švančara, správca farnosti; Marek Ondra, kaplán

Menovaní: Janka Šlejzaková, Teplička; Zuzana Kapustová, Lieskovany

Volení: Marta Bušovská, Bernadeta Maliňáková, Matúš Grečko, Lucia Klučárová, Mária Novotná.

-red-

rodičia, na slovíčko ...

Investície do deti

Život plynie rýchlo. Stále sa zháňam za povinnosťami v práci i doma, nákupmi, vždy ma prenasleduje pocit, že nestíham. Keď som bola doma dlhší čas, vždy bola práca, no netlačili ma zvláštne termíny. Občas sme sa zahráli s deťmi, prečítali si knižku, šli na prechádzku. Rada na to spomínam a ozýva sa vo mne výčitka, že teraz deťom venujem menej pozornosti. Podstatne menej. Uvedomujem si, že veľa síl a času strácame pre hmotné statky. Dajú sa deti vyvážiť peniazmi? To, že čas sú peniaze, by som pozmenila na - deti sú peniaze. Treba do nich investovať. Samozrejme nemyslím hmotne, ale tak, že im venujem čas. Hľadám spôsob, ako si ho nájsť. Páči sa mi, keď trávime spoločné chvíle pri práci – v kuchyni, pri upratovaní, všeličo sa dá porozprávať i pri pečení koláčov či kopaní v záhradke. Týmto spôsobom môžeme zabiť dve mušky jednou ranou – práca nestojí a rodina je pokope. Je pekné zažiť spoločný výlet či dovolenku. Niekedy to však nestačí. Každé dieťa je jedinečné, má iné potreby, iné vlastnosti, je potrebné rešpektovať jeho individualitu. Doma sme sa dohodli, že keďže týždeň má sedem dní, detí je šesť, každý večer po skončení večernej modlitby venujeme 10 – 15 minút jednému z nich a nedeľu si necháme na manželský rozhovor. Počas „večernej komunity“ (tak sme nazvali naše rozhovory), sa rozprávame o tom, čo všetko sa dieťaťu podarilo, necháme mu priestor vyjadriť sa, pochváliť sa, tiež zhodnotiť, čo treba v správaní vylepšiť a nezabúdame zaoberať sa tým, čo ho trápi. Poviem vám, veľmi sa nám to všetkým páči a obohacuje to nás, rodičov, i naše deti.

Adriana Lazorová

Založené 1999

fotoobjektívom

Dobrá novina, Fašiangový karneval

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: Mgr. Adriana Lazorová, Peter Lazor, Lýdia Bušovská a externisti. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Texty neprešli jazykovou úpravou. Odborný konzultant: Mgr. Ondrej Švančara, Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. <http://www.pokojadobro.sk> Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

www.pokojadobro.sk